

40. Phước báo lúc lâm chung

Trong cuốn Di Đà Kinh của Vương Kim Sao của U Thi Đại sư có một đoạn nói rằng, Ngài nói “*Chúng sanh ở thế giới Ta bà nghĩa là thế giới này của chúng ta tuy có thể niệm Phật nhưng chẳng thấy đoạn phiền não*”. Nói cách khác phiền não xen lẫn vào chánh niệm, cũng có thể nói phiền não phá hoại chánh niệm của chúng ta. Chúng ta chẳng thể không lưu ý đến việc này chẳng thể không coi trọng, vì chúng ta biết rất rõ dàng cơ hội vãng sanh Tây phương Cực Lạc thế giới chẳng dễ gì gặp được.

Đúng như Cổ đức đã nói “*vô lượng kiếp nay hy hữu khó gặp*”, trong đời này của chúng ta có được thân người nghe được Phật pháp thì phải biết trân trọng, nên bạn xin đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Từ trước đến giờ chúng ta quá sơ ý những người đã bỏ lỡ cơ duyên này quá nhiều quá nhiều, chẳng phải như một số người, một số người chẳng có dịp tiếp xúc với Phật pháp, chẳng tu pháp môn niệm Phật. Chúng ta không nói về những người này, chỉ nói về những người đã gặp được pháp môn niệm Phật cũng có tâm muốn được vãng sanh.

[Người niệm Phật Vãng sanh tỷ lệ rất thấp 3/1000 (3 phần vạn)]

Mỗi ngày đều đọc kinh Vô Lượng Thọ, đọc Kinh A Di Đà, tại sao không thể vãng sanh? Tỷ lệ người được vãng sanh quá thấp. Lúc trước Lão Cư sĩ Lý Bình Nam thường nói “*một vạn người niệm Phật chỉ có hai ba người thật sự được vãng sanh*”. Niệm Phật không thể vãng sanh tức là cơ hội này ở ngay trước mặt mà bỏ lỡ.

[Nguyên nhân vì sao niệm Phật không vãng sanh?]

Nguyên nhân bỏ lỡ là vì chẳng thể khắc phục được phiền não, cho nên có được cơ hội này chẳng dễ, nhưng đánh mất rất dễ. Chúng ta phải làm thế nào để khắc phục phiền não? Thật ra chúng ta không có năng lực.

[Muốn vãng sanh, lâm chung phải tâm không điên đảo, chánh niệm hiện tiền]

Chu Khê đại sư nói “Người ta trong lúc mạng chung chánh niệm hiện tiền tâm chẳng điên đảo. Đây không phải là sức lực của mình mà hoàn toàn nhờ vào lòng từ bi của Đức Phật A Di Đà cứu giúp, khi tự mình không thể đạt được chánh niệm. Nhưng lúc lâm chung chánh niệm hiện tiền, có thể đạt được tâm chẳng điên đảo người ấy sẽ vãng sanh”.

Chúng ta có may mắn làm được việc này hay không? chắc chắn không thể được. Những người này làm thế nào được như vậy? Chúng ta hết lòng suy nghĩ về việc này không?

[Làm thế nào để được tâm không điên đảo? Tu phước]

Chính là nhờ họ tu phước nên mới được như vậy. Tu những phước gì? Đoạn dứt ác, tu thiện. Họ thật sự hết lòng làm những chuyện này, làm có được thành quả, đoạn hết thấy điều ác tu hết thấy điều thiện. Một đời tu phước.

Thế nên Cổ đức thường nói với chúng ta đặc biệt là những Tổ sư Đại đức trong nhà Phật dạy chúng ta “cả đời tu phước nhưng đừng hưởng phước”. Để dành phước báo đến giờ phút lâm chung để hưởng.

[Tu phước lúc nào hưởng? Lâm chung hưởng]

Lúc lâm chung hưởng phước gì? Tâm chẳng điên đảo chánh niệm hiện tiền, đó là phước báo lúc lâm chung.

Những người vãng sanh lúc lâm chung nhất định phải có đầy đủ ba điều kiện.

Điều kiện thứ nhất: Chính là đầu óc của họ tỉnh táo rõ ràng chẳng mê hoặc tí nào. Việc này khó lắm chẳng dễ đâu. Chúng ta tự mình có thể bảo đảm tương lai lúc chết, lúc mình sắp mất đầu óc tỉnh táo rõ ràng minh bạch hay không? Đây là phước đức to lớn.

[Điều thứ 2: Có người trợ niệm]

Có phước đức to lớn thì sẽ có được nhân duyên thù thắng sẽ có trợ niệm. Nếu chẳng có phước đức to lớn thì nhân duyên này sẽ chẳng xuất hiện. Nhân duyên là gì? Lúc lâm chung gặp được thiện tri thức giúp đỡ trợ niệm cho bạn. Cho nên giúp trợ niệm đối với phàm phu học Phật như chúng ta vô cùng quan trọng. Trợ niệm vào lúc nào? Người ta trong lúc bệnh nặng lúc sắp nguy kịch nhưng tinh thần ý chí của họ vô cùng rõ ràng. Lúc này chính là lúc phải trợ niệm cho họ. Sau khi họ đã tắt thở tốt nhất là phải trợ niệm liên tục 12 tiếng đồng hồ. Tối thiểu cũng phải trợ niệm 8 tiếng đồng hồ, đây là việc trợ niệm thông thường.

Có đồng tu nói với tôi ông ta đến tăng ni quán trợ niệm. Tôi nói lúc đó không phải là trợ niệm lúc đó là siêu độ. Trợ niệm nhất định phải là lúc nào? Người bệnh còn ở tại nhà trợ niệm ở nhà cho họ, nếu họ mất trong bệnh viện thì trợ niệm trong bệnh viện. Không thể trợ niệm trong tăng ni quán. Trong tăng ni quán là siêu độ, đó gọi là phật sự siêu tín, chẳng phải là trợ niệm. Chúng ta cần phải phân biệt rõ ràng. Trợ niệm là lúc người bệnh chưa tắt thở, lúc này chính là lúc quan trọng nhất. Thiện tri thức ở kề bên săn sóc cho người ấy, săn sóc cái gì? Giữ cho người ấy chẳng đánh mất chánh niệm

[Điều thứ 3: Là người bệnh giữ được chánh niệm]

Chánh niệm là nhất tâm niệm Phật tâm mọi người một lòng một dạ cầu sanh Tịnh độ.

Con người lúc mạng chung những việc họ đã tạo tác suốt cả đời này đều được gặp thiện căn cùng một lúc. Cho nên chúng ta thấy rất nhiều bệnh nhân trong tình trạng hấp hối cũng là khoảng ba đến năm ngày trước lúc lâm chung hoặc là một tuần trong thời gian này thường có hiện tượng như vậy. Họ thấy rất nhiều thân bằng quyến thuộc, họ nói người này đến rồi tôi thấy họ ở ngoài cửa. Người kia ở đâu họ cũng nhìn thấy, những người này đều là thân quyến đã mất. Kinh Địa tạng nói rất rõ ràng đây gọi là “âm cảnh hiện tiền”. Cảnh giới này chẳng tốt, có đúng là thân quyến của họ không? Chẳng phải mà là oan gia chủ nợ của họ biến hiện thành thân quyến đến để dụ dỗ mê hoặc người ấy. Đến để

dắt người ấy đi. Dẫn đi xong bèn tính nợ cũ họ muốn báo thù. Những thứ này đều nói trong Kinh Địa Tạng

Hễ có những hiện tượng này. người thiện tri thức ở kế bên lập tức nhắc nhở cho người ấy. Nhắc họ đừng đếm xỉa, đừng để ý đến đừng lo lắng gì hết, chẳng cần biết người nhìn thấy là ai. Đều phải nhắc người bệnh “đừng để ý đến cứ chắc thật niệm Phật”. Tâm niệm của người bệnh tuyệt huyền thì những cảnh giới đó sẽ biến mất. Cho nên khai thị lúc lâm chung chính là một câu nói này, trong lúc ấy đừng tụng kinh, lời kinh nói dài, càng tụng thì đầu óc người bệnh càng loạn hơn. Vậy thì hổng hết, cũng đừng nói những lời gì khác. Chỉ nói một câu bất luận người bệnh nhìn thấy cái gì cũng đừng để ý đến phải nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, khi ADi Đà Phật đến thì đi theo Ngài, nếu không phải là ADi Đà Phật bất luận là Phật, Bồ tát nào khác cũng đừng để ý, đều cũng đừng nhìn họ. Lúc lâm chung chỉ khai thị được vài câu như vậy mà thôi. Túc trực bên người bệnh ở kế bên người bệnh cả mấy ngày cũng chỉ là nói một câu này. Ngày đêm không thể gián đoạn, luôn luôn nhắc nhở người bệnh giữ gìn chánh niệm của người ấy. Được như vậy thì người này có phước báo, có thiện tri thức ở kế bên nhắc nhở, đánh đứt vọng niệm của người bệnh, đánh mất sự dục dõ mê hoặc của oan gia chủ nợ. Giúp người bệnh đề khởi chánh niệm, niệm Phật theo mọi người, lúc người bệnh không thể niệm được nữa, lúc thể lực đã quá suy yếu nhưng họ còn có thể nghe hoặc chúng ta thấy miệng của người bệnh cử động. Điểm này rất quan trọng.

[Có tướng tốt lành cũng chưa chắc vãng sanh, nhưng không đọa ác đạo]

Sau khi vãng sanh thì phần đông đều có tướng lành rất tốt, tướng lành này có thể khẳng định họ đã vãng sanh hay chẳng? Không hẳn vậy trong những tướng lành của người bệnh chỉ khi nào họ tự nói “ADi Đà Phật đến kìa, tôi đã thấy ADi Đà Phật, ADi Đà Phật đến tiếp dẫn tôi” thì đó là thật, đó là thật sự là đã vãng sanh. Nếu trong thời gian trợ niệm họ chưa từng nói Phật đã đến hoặc nhìn thấy Phật, nhìn thấy Quan Thế Âm Bồ tát vậy thì rất khó nói. Nhưng nhất định họ sẽ không đọa tam ác đạo thế nên đời sau họ sẽ hưởng phước báo cõi trời cõi người cũng có tướng lành. Hễ có tướng tốt lành thì nhất định sẽ chẳng

đọa tam ác đạo. Đọa ác đạo thì tướng chẳng tốt lành. Cho nên phải trợ niệm đối với người bệnh tắt thở và tiếp tục khuyến 12 tiếng đồng hồ nữa như vậy mới gọi là trợ niệm.

Điều kiện căn bản là chính người ấy nhất định phải tu phước nếu chẳng có phước báu thì lúc lâm chung tinh thần ý trí đầu óc chẳng tỉnh táo chẳng nhận ra người nhà thân quyến, nếu vậy thì thật khó, vô cùng khó khăn.

Nhưng chúng ta cũng trợ niệm cho họ, có niệm thật tốt hơn là không trợ niệm. Có thể vãng sanh hay không thì không chắc được dù họ có đọa ác đạo thì cũng giảm bớt sự đau đớn của họ chắc chắn như vậy. Công đức của sự trợ niệm chẳng thể nghĩ bàn.

Người có phước báu thì lúc đó nhất định sẽ được Phật lực gia trì. Nguyên này là đại nguyện từ bi của Phật. Thế nên Phật lực gia trì cho bạn, lúc đó tâm sẽ chẳng điên đảo, chánh niệm hiện tiền bèn sẽ được vãng sanh. Trong bản dịch Kinh của Huyền Trang đại sư có câu “*Lâm mạng chung thời Vô Lượng Thọ Phật giữ kỳ vô lượng Thanh văn đệ tử Bồ tát chúng câu, huyền hậu vi diệu lau trụi vị tiền từ bi gia hộ, nhất tâm bất loạn*”. Đặc biệt trú trọng tại trong câu chót này “*ADi Đà Phật từ bi gia trì cho bạn, tâm của bạn sẽ chẳng loạn*”. Cho nên nhất tâm bất loạn là sự việc như vậy.

Do đó có thể biết người học Phật bất luận bạn học tông phái nào, học pháp môn nào thì bạn biết là tâm phải thiện, điểm đầu phải thiện điểm đầu là bóng ý một niệm hành vi phải thiện. Trông thiện nhân được thiện quả, thiện quả là lúc lâm chung đầu óc tỉnh táo tín nguyện chẳng bị suy thoái được Phật lực gia trì, bạn nói điểm này có quan trọng không? Điều phải nương nhờ vào sự tu dưỡng hàng ngày thì chúng ta mới thật sự nắm chắc.

Người có tâm hạnh chẳng thiện, lúc lâm chung hội ân trong Phật chẳng đáng tin nổi. Điều phải dụng công hàng ngày, đặc biệt là ngày nay hoạn nạn quá nhiều chúng ta nhất định phải có một quan niệm chính xác. Quan niệm này nhất định chẳng phải bi quan, nhận thức rõ ràng cảnh thật của chúng ta, nhất định chẳng tham sống sợ chết. Người ta đâu có ai chẳng phải chết, vấn đề là

chết đi rồi thì phải làm sao? Sẽ đi đến đâu? Chết nhất định chẳng phải là chết đi rồi hết thấy đều chấm dứt. Không những trong nhà Phật cho lời nói này là sai lầm, hết thấy các tôn giáo đều nói nó là sai lầm. Con người có đời trước, có đời sau. Trong Kinh Phật nói rất rõ ràng muốn biết nhân đời trước tức là đời trước tôi đã làm việc gì? Những gì mình thọ nhận ngày nay chính là nó, cuộc sống của mình đời này là quả báo. Quả nhất định phải có nhân, nhân này đã được trồng đời trước. Muốn biết quả đời sau những gì làm đời này chính là nó. Quả báo đời sau của chúng ta sẽ ra sao, tư tưởng ngôn hạnh của đời này là tạo tác tạo nhân, đời sau thọ nhận quả báo.

Thế nên người chân chánh thông minh, người thật sự có trí tuệ biết cuộc đời vô cùng ngắn ngủi, nhất định phải nắm chắc cơ duyên để làm việc tốt. Đây là người thông minh nhất trong thế gian, làm việc tốt thì tương lai sẽ có quả báo tốt đẹp, đừng nói đến những quả báo quá cao. Chúng ta sanh đến cõi Trời Dục giới sanh đến cung Trời Đao Lợi ở đó cũng chẳng cao lắm. Một ngày ở trời Đao Lợi bằng một trăm năm ở thế gian của chúng ta, thọ mạng của họ là một ngàn năm. Bạn nói phước báo như vậy nhân gian chúng ta làm sao sánh bằng được? Ở cõi người sống đến 100 tuổi là đã thọ lắm rồi, được như vậy cũng chỉ bằng một ngày ở cõi trời Đao Lợi mà thôi. Càng lên trên thì phước báo càng lớn. Cõi trời mục tiêu của hết thấy tôn giáo đều là nhằm sanh lên trời cũng có đạo lý đấy. Tại sao trong vòng mấy mươi năm ngắn ngủi này tranh thủ để được cơ hội sanh lên cõi trời.

Người thông minh hơn phải có duyên phận, phải có nhân duyên vô cùng thù thắng hy hữu gặp được pháp môn Tịnh độ trong nhà Phật, việc này rất khó được. Cầu sanh Tây phương Cực Lạc thế giới thọ mạng dài đến nỗi chẳng có cách chi sánh đếm được là thọ mạng vô lượng./.
